

1912
Spotnik: p. Miłostan
Dn. 18 r. listop. 1872.

Wzabrany w Paryżu
22. r. listopada 1872
LX

Najczcenniejszy Panie Leonarde!

Z dumielisiny tu wosrysej, tyżac
sie wawysr udrzicai nauk nasremu
synowi nie strukajac iadnych sta
siebre a tak kurrysi! Bo góric
tudnie drisaj sa tacy, coby tak
wielkie czynili ofiary? - Wiemy
co to jest ucyć kogo - tak rzaden
pieniadz tego nie moze nadgrudzić!
Wiemy, ze czasem nadgruda, jest
mistria wiedzy ureni posiada nad
zwyrajsze zdolności! Ale tu
ani jedno, ani drugie nie
jest.

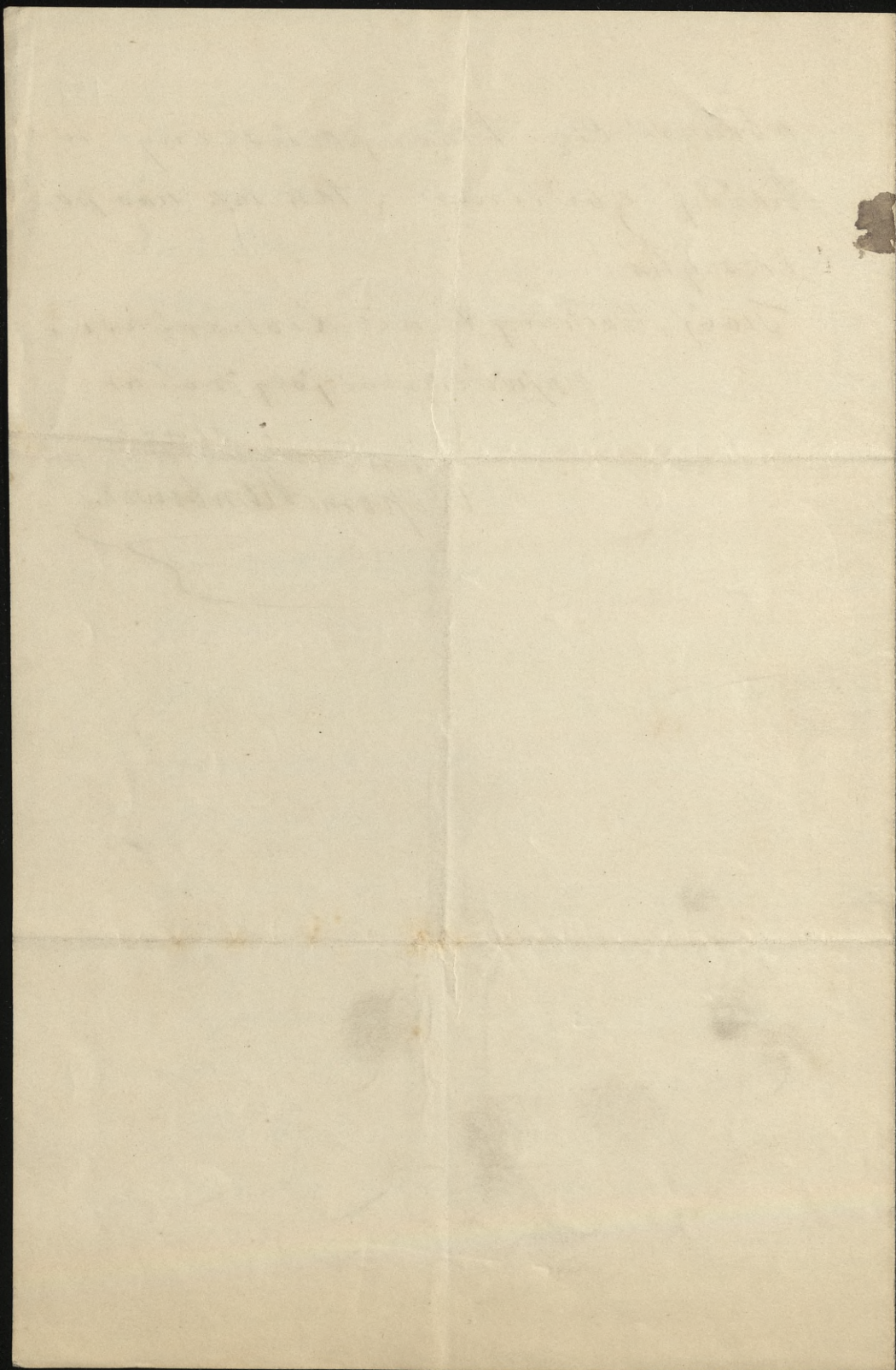
Cóż więc, Kochany Ziomku mogło
Cie skłonić zadawać sobie prace
tak trudną, a może i niewdzięczną
nawet! - Gdyby nie z ust przyja-
ciela, Drogiego Aleksandra, tobyś
może nie uwierzył wryśkiemu -
ale on mi powiedział, że tak jest!
że jesteś innym zupełnie estowic-
kiem, i że swycerajni bris' ludzie
na świecie, a więc ceprisz do-
bre nie pytając o więcej! -
Może Cze Pan Bóg tak natchnął
bo my w samą rzecz nie byłiby-
my w stanie dać taką pomoc
synowi - a może chłopak uda-
się, i stanie wyświnnym się!..
To będziemy Bogu dziękować
za to głosno, a Tobie po cichu
szczerzy przyjacielu, żebyś nie

obrazie' Ciej. Bądź poświęcony w
Kardyj' goźdrinie - tak jak nas po-
świętyś!

Twój, Kochany Panie Leonardie,
najwładziwszyj' syn i' rojak
i' Stuzia
Weporn Rumbowsk:

odbrany w Paryżu
19. stycznia 1842
LN.

124
Motniki p. Mitostaw
Dn. 26° Grudn.
1842

Pranowny i kochany
Panie Leonardzie!

Moja angielska, której nigdy
nie posiadałem gruntownie, bo tylko
na próżno sta lepszego posmanka an-
glikiem i Londynu nabyłem cokolwiek,
przez lat trzydzieści wywiktata mi
prawo iwi zjawy! Mógłbym sko-
promitować się przed synem udając
się w niemoie iwi reery! Wole więc
widerze - i wierze Ci bardzo kochany
Panie Leonardzie, że pod Twoim
doświadczenym kierunkiem i darem
szczególnym, może i syn mój, choćby
mniej zdolny, korzystał. Cieszę się
nierwypowiadanie

nie ucz skorystał - i swemu
nieocenionemu nauycielowi nie
robi zawodu, ale po równo z inne-
mi przychyli się do cesar wileński
i zastawionej cześci Na niego.

Z mojej strony bardzo padziela
zapatrzywania Pana co do przywta-
wienia rzykow, co do potrzeby ich,
i potrzeby rachunkowości, bez której
ani kupiec, ani wspaniałomyślny
Polak, jeżeli chce wyjąć uciecwo
na tym świecie - obejść się nie może.

Ostateczny zaś owoc wszelkiej rachun-
ki i mądrości ludzkiej - a dyktu
w naszej kochanej Polsce od wieków
praktykowanej: że temu iście
wodziernosć, kto Taszę przyjmie -
jest i moim stądkiem doświadcze-
niem, jest i moje, zasada ulubiona.

i moim nastem i dypnem, jeżeli
 czasem Pan Bóg dozwoli ustawić
 Komu w ezembolwicki. Ale to wtedy
 tylko tak wolno powieścić. W innym
 razie niek będie wdzięczności i
 po drugiej stronie.

Bezdro mnie uciuryły Twoje
 słowa, racny Panie Leonardeie
 bo w nich widzę wyraz, który idgnie
 redolny jest moiaryje nas wryotkich
 w ową silną i tak uprażnioną
 jedności. Reszta znajdzie się uwi
 iaktos przy Bożej Tascie i pomocy,
 Co nam daj Boże z tym Nowym
 i znow z nowemi nadziciami
 potężnym Rokiem

Wasz przyjaciel
 i stuga

Rembowski

J. S. Gdybyśmy wryscy
 mogli się szanować - tobyśmy i ko-
 chali się!

I have been thinking of you
often since the day we parted
and in your absence I have
often had a sad remembrance
of the time we were together

and how we were so happy
together and how we were
so much in love and how
we were so much together
and how we were so much
together and how we were
so much together and how
we were so much together

I have been thinking of you
often since the day we parted
and in your absence I have
often had a sad remembrance
of the time we were together
and how we were so happy
together and how we were
so much in love and how
we were so much together
and how we were so much
together and how we were
so much together and how
we were so much together

Wzbrany w Paryżu
12-go Wierśnia 1873,
A.N.

196

Skretnik. J. & Wronie.
1873

Pranowny i Moekany
Panse Leonardii!

Ciesząc się powodzeniem
mojego syna i postępcami
jakkie robi w ceryku angielkim
nie mogę zapomnieć, że
to Pan podał mi pierwszą
szczęśliwość do Korzystania
z nauk przyrodniczych, że to
Pan zachęcił go - i wpro-
wadził na drogę - którą
drżąc o własnych prawie iwi-
sitaach iść może. Co więcej -
że z ramieniem oddał mi
pracy i naukowemu swemu!

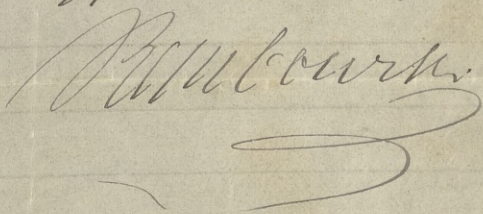
To mnie Pan porwał
wznieć to przed Panem
Nie żeby było potrzebę ^{nowych} stów
porozumowania, którego nie
potrzebujesz Pan, ale żeby
było cięż na sercu na moim
którem czuje tak samo drżają
jak w pierwszych chwytach na
leżacej się wdzięczności dla
Pana. Mam teraz w rękach
nadzieję, że nasz Staś
starając się uciec w prawo
walczy na życie, stanie się
prywatnie samo uciekinierem
obywatelom takimi, a przy
dobrych i słachetnych zasadach
którymi przejął się — stanie
się w każdym razie Ojczyznę
wzYTECZNYM i tym tylko

sposobem oświecenia Panu
 i najracniejszemu Przyjacielowi
 swojemu. — Daj nam Boże
 Dobrekai, aby młodzieńcy nasze
 wczas wyzuczyta starzann
 sity nasze i wydrwignite.
 na tym przyradnie Opatrzony
 który podsuwamy iij.

Wszak to przy Bożym po-
 moce stat się i wron może!
 Będymy Dobry wiec myśli.

Przyjaciel i Stuzen

Rembowski ojciec Stanisława

Smolice 24 Wr. 86.

128

Odebrany w Paryżu
29. Paraskiemi 1886.
216

Wochany i Taskawy Panie!

Przesłania serdeczne powrosem
nie - zastęcam malutką prośbę:

W naszym Dzienniku Romanickim
№ 159 n. b. w driale wiadomości:

potężnych i o wiadomości

że władze francuzkie poru-
kują spakolowanie po zman-

tym we Francyi w gminie
Fontaines, canton de Chagny

Arrondissement de Chalons

et Loire departement Saone

et Loire Dr. medycyny Wejerski

Antonim Charzewskim.

Otoż tu w Smolicach są

dwie siostry Charzewskie, jedna

z ma wujskiego nauczytela

druga panna przy niej bawca.

Obydwu w niedostatku - a
wielką siwiądemosei najbliższą
krewne z martwego brata we
Francyi. Chodzi więc o to:

1. Czy zmarły dr. Ant. Charzewski
zmarł bez sukcesorów (żony
Dziesi) i bez testamentu?

2. Czy zostawił taki majątek
zeby się opłacało o niego do
bicia i hołta ponosić?

3. I jak się wziąć w oba wfały
fr. do tego?

Może kto z naszych rodaków
znał niebożczyka i jego
dokumenty?

Barbarzyńcy byliśmy wdzierani
za takie objaśnienia.

Temczasem przypuszczam
we imieniu interesentek
których przytomność sprzeciw
nie ma.

Nasz Staś nie dosyć silny -
 żeby kupić - i utrzymać to
 przy ziemi - chwycił za admi-
 nistracyjnej Karskiej jak Pana
 imi pewno wsadono, ale że
 tego pryncypał Rapacha
 na rewolwie i z naszym Ogółem
 także na majątku - w ręce
 Hasia poręczya zachwiana.

Jeżeli w niepokoino
 niego co teraz rozpocinie
 żeby z żoną i dwójkiem
 dzieci wyżył u siebie.
 Także urządził go znowu
 sam Hochhausum Panu
 Donisde a Simrasem za
 niego i za siebie raz icum
 serdecznie Samowyc Pana
 podrawianem zostaje z
 powiadaniem
 Inga i pryncypał
 N. Pimbenki

Cherrie
St. Louis

Mr. Barton

William
Pan Newmarch

Smolice 17 Gr. 86.

130

Odebrany w Paryżu
50. 7. 45
Paryż 1886
M.

Pochany Panie Niemiwicki!

Nie podziękowałem zaraz za Łaska-
wą wiadomość w spr. s.p. Chorzew-
bo chciałem w zamian odwdziżyć
się relacją, a siostrze Stefana Gar-
ca El. Gaiewskiej. Nie mogę nic jednak
donieść więcej, jak to, co mi pismo
moja siostra z Poznania, która z
prócz ostatnich lat żyła z paną G-
w najprzyjaźniejszych stosunkach.
Oto wyjątek z jej listu: „Pan
Stef. Gaiewski (syn siostry Gaiewickiego)
Donosi mi, że żadnych manuskrypt-
ów jego wuj (Stef. Gar.) nie ma,
a jeżeli gdzie są, to chyba w dworku
Aroniu

gdyż się chował i przebywał.

O matki cichem, skromnym życiu
nie ma co doszosić. Wzorowa
Polka, przywiązana do Kraju
nad wszelki wyraz, wzorowa
żona i matka. Gościnna, mi-
łosierna dla biednych, pobożna
cierpliwa w chorobie - to jej
cnoty. A Napoleon I Dobry
powiedział: że najstawniejsza
Kobieta jest ta - o której
świat nie mówi. "

Zaluję więc bardzo że nie mogę
zyczeniem Kochanego Pana radzić
siemnie - Mam jeszcze miłą
pamiątkę po naszym Drogiem
Stefanie... jego lutnię, na której
mrygrywał swym pieśniom -
ale

i ta miłoty - i nie może
 odpowiedzieć na Pana pytanie!
 choć była tylekroć świadkiem naj-
 skrytszych myśli i uśmiech ulubienca
 Adama! Gdyby mnież udato
 z Lubostromia resignacji wiadomo-
 ści i miało się tam co znaleźć -
 z przyczyn naszą o tem Donoszę.
 Proszę Kochanego Pana przyjąć
 me życzenia Świąt najprzyjem-
 niejszych i zapewnienie prawdziwej
 przyjaźni i poważania - zawsze
 z uwagą

A. Rembowski

Odmicam się natężnie tylko do
 naszego Alexandra - który, będąc
 u niego, zechciał Pan wręczyć Tackanin
 Has' bardzo ciężki obowiązkami -
 i srukandern nowej posady, ale
 stę spodziewam, że pisat do Pana.

